

Vieglā valoda

Gunta Bite

Gleзна

UDK 000(000.0)
BI000

Stāsts sacerēts un iesniegts konkursam “Viegli lasīt”.
Konkursu rīkoja Erasmus+ projekta “Vieglā valoda sociālās iekļaušanas veicināšanai” PERLSI dalībnieki Latvijas Universitāte un Vieglās valodas aģentūra.

Šī grāmata rakstīta trešajā vieglās valodas līmenī.
Grāmata tapusi sadarbībā ar Vieglās Valodas aģentūru.

Korektore Vineta Bite
Vieglās valodas konsultantes Irīna Meļņika un Gunta Anča

© Vāka dizaina un ilustrāciju autore Gunta Bite
© Latvijas Neredzīgo bibliotēka, izdevums, makets, 2022

ISBN 000-0000-000-00-0

Sintija bija jauna un enerģiska meitene.
Viņai patika vērot dabu.
Visvairāk Sintijai patika vērot dabā krāsas.
Rītos krāsas bija gaišas.
Dienā tās kļuva spilgtākas.
Bet vakarā dabā parādījās sarkani toņi.

Kādu vakaru Sintija peldējās ezerā.
Saule rietēja.
Tas bija tik skaisti!
Sintija ļoti gribēja dabas krāsas uzgleznot.

Nākamajā dienā Sintija nopirka krāsas un otas.
Viņa paņēma papīru un sāka gleznot.
Pirmā glezna Sintijai pašai nepatika.
Viņa gribēja iemācīties gleznot labi.
Tāpēc Sintija meklēja gleznošanas pamācības internetā.
Vairākas dienas meitene skatījās
video pamācības internetā.

Pēc nedēļas viņa uzgleznoja savu pirmo gleznu.
Tas bija saulriets ezerā.

Sintijai patika glezna.

Tomēr viņa nevienam nerādīja savu gleznu.

Viņa turpināja mācīties gleznot.

Taču visas gleznas Sintija paslēpa skapī.

Kādu dienu pie Sintijas ciemos atbrauca brālis Emīls.

Emīls atnesa vafeļu torti.

“Es sagriezīšu torti un uzlikšu uz šķīvja,”

Sintija teica Emīlam.

Emīls iegāja istabā paņemt salvetes no skapja.

Viņš ilgi nenāca atpakaļ.

“Kur tu pazudi?”

Sintija sauca.

Drīz virtuvē ienāca Emīls.

Viņam rokās bija Sintijas gleznas.

“Kas tās gleznoja?”

Emīls jautāja.

Sintija nosarka.

“Es,” viņa klusi atbildēja.

“Kāpēc gleznas ir skapī?

Tās ir skaistas!”

Emīls teica.

“Es negribu tās nevienam rādīt,”

Sintija atbildēja.

“Žēl,”

Emīls nopūtās.

Viņš gribēja vienu gleznu sev.

Sintija viņam to uzdāvināja.

Nākamajā dienā Sintija devās uz zupas virtuvi.

Uz zupas virtuvi nāca nabadzīgi cilvēki.

Tur viņi varēja paēst.

Sintija bija zupas virtuves brīvprātīgā darbiniece.

Par savu darbu viņa nesaņēma naudu.

Taču Sintijai patika taisīt ēst un pabarot cilvēkus.

Zupas virtuvē strādāja arī citi brīvprātīgie darbinieki.

Viens no viņiem bija Leo.

Neviens nezināja viņa uzvārdu.

"Esmu vienkārši Leo,"

viņš vienmēr atbildēja.

Kādu dienu zupas virtuvē ienāca direktore Jana.

"Mīļie jaunieši, mums ir problēma!"

Jana iesaucās.

"Zupas virtuvei vajag jaunus reklāmas plakātus.

Tomēr mums nav naudas māksliniekam,"

Jana stāstīja.

"Varbūt kāds no jums prot zīmēt?"

Jana jautāja darbiniekiem.

Virtuvē iestājās klusums.

"Varbūt es varu pamēģināt?"

Sintija nedroši jautāja.

Direktore Jana piekrita.

Sintija internetā noskatījās vairākus video par gleznošanu.

Kādā video Sintija ieraudzīja mākslinieci Rasu Rozentāli.

Rasa Rozentāle gleznoja ziedus.

Sintija gleznoja citādi.

Viņas gleznās bija dažādas krāsas, līnijas un formas.

Tomēr Rasas Rozentāles gleznas Sintijai patika.

Sintija nolēma zupas virtuves plakātam gleznot ziedus.

Tikai Sintijas gleznā bija arī dažādas krāsas un līnijas.

Pēc nedēļas jaunie zupas virtuves plakāti bija gatavi.

“Sintij, plakāti ir skaisti!”

Leo iesaucās.

Plakāti patika arī pārējiem zupas virtuvē.

Darbinieki ieteica Sintijai savas gleznas ielikt internetā.

Piemēram, tādā interneta lapā kā feisbuku.

Ziņas internetā skatās un lasa daudz cilvēku.

Tas ļauj pastāstīt par saviem darbiem vairāk cilvēkiem.

Sintija ielika savu gleznu bildes feisbukā.

Drīz Sintija saņēma labus vērtējumus
no saviem feisbuka draugiem.

Viņa turpināja ar prieku gleznot.

Zupas virtuvē Sintijai iekārtoja telpu gleznošanai.

Sintija nosauca to par mākslas istabu.

Kādu dienu pie Sintijas pienāca
zupas virtuves apmeklētājs Ralfs.

Ralfam nebija māju.

Viņš dzīvoja uz ielas.

Ralfs bieži nāca ēst uz zupas virtuvi.

Tuvojās viņa dzimšanas diena.

“Vai tu uzzīmēsi man apsveikuma kartīti?”

Ralfs jautāja.

Sintija pasmaidīja un ielēja Ralfam zupu.

Nākamajā dienā Sintija uzdāvināja Ralfam
apsveikuma kartīti.

Kartītē bija spilgti dzeltena puķe.

Tā auga no spraugas sausā zemē.

Uz kartītes bija šādi vārdi:

“Katru gadu mēs piedzimstam no jauna.

Nav svarīgs sākums.

Nav svarīgas beigas.

Svarīgs ir vienīgi ceļš!

Daudz laimes dzimšanas dienā!”

Ralfs ilgi turēja rokās apsveikuma kartīti.

Ralfa acīs bija asaras.

“Sintij, tu mani nepazīsti.

Tu mani jūti.

Paldies!"

Ralfs teica Sintijai.

Sintija bija laimīga.

Viņai patika darīt cilvēkiem labu.

Īpaši tādiem cilvēkiem kā Ralfs.

Tajā vakarā feisbuka komentāros

Sintija saņēma jautājumu.

"Tu mēģini gleznot kā Rasa Rozentāle?"

Viņa uzrakstīja atbildi:

"Rasa Rozentāle man ļoti patīk.

Viņa mani iedvesmo!"

Sintija turpināja lasīt ziņas feisbukā.

Negaidīti viņa feisbukā ieraudzīja zupas virtuves plakātu.

Pie plakāta bija uzraksts:

"Rasas Rozentāles glezna vai slikts atdarinājums?"

Zem šī feisbuka ieraksta bija vairāki komentāri:

"Zupas virtuve nozaga Rasas gleznu.

Laikam negribēja maksāt,"

kāds rakstīja.

Sintija lasīja un jutās vainīga.

Viņa centās komentētājiem atbildēt:

“Zupas virtuve gleznu nezaga.

Tā ir mana glezna zupas virtuvei.”

Komentētāji Sintijai pārmeta Rasas gleznas atdarināšanu.

Sintija nespēja to izturēt.

Viņa iekrita gultā un sāka raudāt.

Nākamajā dienā Sintija negāja uz zupas virtuvi.

Sintija palika mājās vairākas dienas.

Leo zvanīja Sintijai uz mobilo telefonu.

Sintija neatbildēja.

Leo meklēja Sintiju viņas mākslas istabā.

Tāču Sintijas tur nebija.

Arī zupas virtuves direktore Jana meklēja Sintiju.

Jana gribēja runāt ar Sintiju
par komentāriem feisbukā.
Māksliniece Rasa Rozentāle bija dusmīga uz Sintiju.
Pienāca pusdienu laiks.
Zupas virtuvē pie katliem Leo ieraudzīja Sintiju.
Sintijas acis bija sarkanas.
Viņa bija daudz raudājusi.
Meitenes mati bija netīri.

Leo aplika roku ap Sintijas pleciem.
"Ļauj, es liešu zupu,"
Leo teica.
Sintija pasmaidīja.
Leo izņēma no Sintijas drebošās rokas kausiņu.
Viņš ar kausiņu lēja šķīvjos zupu.
Sintija dalīja cilvēkiem maizi.

Vakarā Leo veda Sintiju mājās.
"Nebēdājies tik ļoti,"
Leo teica meitenei.
Sintija sāka raudāt.

"Manis dēļ cieš zupas virtuve.

Māksliniece Rasa gaida manu atvainošanos.

Citādi viņa sūdzēs zupas virtuvi tiesā,"

stāstīja Sintija.

"Par ko tev jāatvainojas?"

Leo nesaprata.

"Mana glezna ir briesmīga,"

Sintija skaidroja.

Leo klusēja.

Pēc brīža viņš teica:

"Sintij, tu nevari tā pazust.

Tu esi vajadzīga cilvēkiem zupas virtuvē.

Dzīve turpinās!

Viena iedomīga māksliniece nevar to izjaukt."

Nākamajā rītā Sintija bija zupas virtuvē agrāk par visiem.

Mākslas istabā bija 2 viņas zīmētas apsveikuma kartītes.

Vajadzēja tajās ierakstīt apsveikumus.

Kartītes Sintija gribēja uzdāvināt

2 zupas virtuves apmeklētājiem.

Ralfs visiem rādīja savu apsveikuma kartīti.
Tagad visi gribēja svētkos saņemt Sintijas apsveikumu.
Sintija apsēdās pie galda rakstīt apsveikumus.
Pēkšņi mākslas istabas durvis strauji atvērās.
Istabā ienāca māksliniece Rasa Rozentāle!
Sintija pielēca kājās.
"Tātad šeit tu zīmē tos briesmīgos darbus!"
iesaucās māksliniece.
Pārsteigtā Sintija klusēja.
Rasa Rozentāle dusmīgi izmētāja Sintijas krāsas un otas.
Māksliniece ieskatījās apsveikuma kartītēs.
"Vai tā ir māksla?"
Rasa izsmēja Sintijas darbu.
"Tev nemaz nav talanta!
Labāk turpini vārīt zupu!"
Rasa pateica un aizgāja.

Sintija sāka raudāt.
Viņa jutās briesmīgi.
"Nekad dzīvē vairs negleznošu!"
Sintija nolēma.
Viņa salasīja Rasas Rozentāles izmētātās otas un krāsas.

Tad Sintija izmeta tās miskastē un aizgāja.

Zupas virtuvē sāka ierasties darbinieki.

Ēdamzālē uz galda viņi atrada 2 apsveikuma kartītes.

Blakus kartītēm bija mākslas istabas atslēgas.

Pie atslēgām bija šāda zīmīte:

“Lūdzu apsveiciet dzimšanas dienā Luīzi un Edgaru!

Atslēgas atdodiet direktorei Janai!

Paldies par kopā pavadīto laiku!

Sintija”

Veselu nedēļu Leo centās pierunāt Sintiju atgriezties.

Leo rakstīja viņai jaukas īsziņas.

Leo zvanīja un stāstīja Sintijai

par notikumiem zupas virtuvē.

Bet Sintija negāja ārā no mājām.

Kādu dienu Sintijai piezvanīja direktore Jana.

“Sintij, tā nevar turpināt,”

viņa teica.

"Tu neesi vainīga!

Rīt zupas virtuvē būs Rasa Rozentāle un žurnālisti.

Atnāc arī tu!"

Direktore aicināja Sintiju.

Sintija piekrita.

Nākamajā dienā Sintija atnāca uz zupas virtuvi.

Sintijai pretī steidzās Leo.

Viņš apskāva meiteni un ilgi nelaida vaļā.

"Es būšu tev blakus,"

Leo čukstēja.

Sintija iegāja ēdamzālē.

Tur bija daudz cilvēku.

Daži no šiem cilvēkiem bija žurnālisti.

Direktore Jana sēdēja pie galda.

Rokās Janai bija Sintijas zīmētās apsveikuma kartītes.

"Vai Ralfs, Luīze un Edgars atdeva kartītes atpakaļ?"

Sintija jautāja.

"Viņi man tās aizdeva,"

skaidroja direktore.

"Kāpēc?"

Sintija nesaprata.

"Tad redzēsi,"

Jana atbildēja.

Ēdamzālē ienāca Rasa Rozentāle skaistā kleitā.

Visi skatījās uz mākslinieces kleitu un skaļi sarunājās.

Rasa Rozentāle piegāja pie zupas virtuves direktores.

"Es tevi nesaprotu!

Kā tu vari izturēt visus tos nabadzīgos cilvēkus?"

Rasa čukstēja.

Bet žurnālistiem Rasa Rozentāle nepateica
savas īstās domas.

"Man ir prieks būt šeit.

Es atbalstu zupas virtuves darbu,"

māksliniece teica žurnālistiem.

"Taču man nepatika manas gleznas atdarināšana plakātā.

Šodien mēs visu noskaidrosim!”

Rasa Rozentāle teica un pagriezās pret Sintiju.

Visi paskatījās uz Sintiju.

Meitene pagāja uz priekšu.

Viņa izskatījās nogurusi.

Zem acīm Sintijai bija zili riņķi.

“Es vēlos atvainoties māksliniecei Rasai Rozentālei.

Es nezagu viņas gleznu.

Es no viņas iedvesmojos,”

teica Sintija.

Cilvēki zālē sāka skaļi sačukstēties.

“Es internetā skatījos Rasas Rozentāles video,”

Sintija skaidroja.

“Es neesmu mācījusies gleznot.

Tādēļ mācījos no video,”

Sintija pabeidza savu stāstu.

“Vai video internetā ielika pati Rozentāle?”

jautāja kāds žurnālists.

“Vai Rasas Rozentāles video internetā varēja redzēt visi?”

jautāja cits žurnālists.

"Jā,"

atbildēja Sintija.

"Pagaidiet!

Mēs šeit esam pavisam cita iemesla dēļ!"

Rasa Rozentāle iesaucās.

Māksliniece pagriezās pret Sintiju un teica:

"Es pieņemu tavu atvainošanos."

"Patiesībā Sintijai nav jāatvainojas,"

iesaucās kāds no apmeklētājiem.

"Atdarināt cita mākslinieka rokas kustību nav kopēšana."

Tas pats cilvēks turpināja runāt.

Žurnālisti gribēja redzēt runātāju.

Zāles priekšā iznāca zupas virtuves apmeklētājs Ralfs.

"Tev kā māksliniecei būtu jāzina pats galvenais,"

Ralfs sacīja Rasai.

"Atdarināt gleznu var jebkurš cilvēks.

Taču sajaukt krāsas ir māksla,"

Ralfs skaidroja.

"Krāsas ir gleznas dzīvība!

Sintija jūt krāsas un cilvēkus.

To nevar iemācīt neviens skolotājs,"

sacīja Ralfs.

Ralfs piegāja pie direktores Janas un paņēma kartītes.

Viņš parādīja kartītes žurnālistiem un teica:

"Sintija gleznoja ne tikai zupas virtuves plakātus.

Viņa gleznoja mums katram apsveikuma kartītes.

Katrā kartītē ir daļa no mums pašiem.

To māk tikai īsts mākslinieks,"

Ralfs teica.

Tā beidzās tikšanās ar žurnālistiem.

Sintija atkal sāka strādāt zupas virtuvē.

Sākumā viņai bija grūti atkal ticēt cilvēkiem.

Tomēr visu laiku Sintijai blakus bija Leo.

Leo lika Sintijai smaidīt.

Katru vakaru Leo zvanīja Sintijai un stāstīja jokus.

Tas palīdzēja.

Sintija atkal sāka priecāties par dzīvi.

Tomēr viņa nejutās pavisam laimīga.

Sintija ar Leo viens otru iemīlēja.
Viņi daudz laika pavadīja kopā.
"Sāc atkal gleznot," Leo teica.
"Citādi Rasa Rozentāle būs uzvarējusi,"
viņš piebilda.
Taču Leo nevarēja Sintiju pierunāt.

Kādu dienu Leo ienāca zupas virtuvē ar apaļu koka dēli.
Viņš piegāja pie Sintijas un teica:
"Zupas virtuvē ir viena tukša siena.
Tur vajadzētu kādu gleznu.
Uzglezno kaut ko uz šī koka dēļa!"

Kādu brīdi Sintija klusēja.
Tad viņa paņēma koka dēli un gāja mājās.

Nākamajā dienā Sintija nopirka jaunas otas un krāsas.
"Labi!
Uzgleznošu kaut ko," viņa nodomāja.

Sintijai bija grūti sākt gleznot.
Sākumā viņa pat raudāja.

Vēlāk krāsu smarža Sintiju nomierināja.
Gleznat palika pavisam viegli un priecīgi.
Viņa uzgleznoja vilku un mēnesi.
Sintija skatījās uz savu gleznu.
Viņas krūtīs vairs nebija smaguma.
Sintija jutās brīva.
"Viltīgais Leo!"
Sintija pasmaidīja.

Nākamajā dienā Sintija ieradās zupas virtuvē ar gleznu.
Viņa piegāja pie Leo un samīļoja viņu.
"Šī glezna nav zupas virtuvei.
Gleзна ir tev,"
Sintija čukstēja.
"Es mīlu tevi,"
Leo klusi teica Sintijai.

Sintija ar Leo sāka dzīvot kopā.
Vienā istabā Leo iekārtoja mākslas darbnīcu.
Sintijai tas patika.
Viņa vairs neskatījās citu mākslinieku video internetā.
Sintija gleznoja dabā redzamās krāsas.

Ziemassvētkos zupas virtuve rīkoja Sintijas gleznu izstādi.

Kāds cilvēks jautāja Sintijai:

“Kas tevi iedvesmo gleznot?”

“Daba,”

Sintija atbildēja.

Tad Sintija piegāja pie Leo un čukstēja:

“Bez tevis nebūtu šīs izstādes!”